

ילדי הפרא

מאיה מאירי

פרק ראשון · דוגמית

אני רוצה לצאת מהארון ושהעולם ידע שאני בן אדם מוזר.
זהו. אני עומדת מאחורי זה.
אני מוזה. הייתי שונה מאז שאני ילדה, ואינעל העולם - אני מעריכה כל אדם שנותן
דרור למוזרות שלו.
אני יודעת שיש עוד כאלה משבט הנשמות שלי.
ילדי פרא.
כשגדלתי, ידעתי לזהות אנשים שלא הרגישו שייכים, ילדים מארץ לעולם לא. כאלה
שבתוכם חי ילד סקרן ורגיש, שרוצה להריח, למשש, לגעת ולהבין כל דבר.

אני יכולה לחיות ביער

אני יכולה לחיות ביער.
לפעמים אני מרגישה שאני יכולה לחיות שם בלי אף אחד.
אני אוהבת אנשים, מתעניינת בהם, נקשרת, מלמדת, יוצרת ומבקשת חיבור עמוק.
אבל איני זקוקה לנוכחות אנושית רצופה כדי להרגיש קיימת.
הבדידות אינה מפחידה אותי.
השקט אינו חלל ריק שאני צריכה למלא.
כאשר אני לבד בין עצים, אני מרגישה שהעולם כולו נמצא איתי.
הרוח מדברת.
העלים מגיבים.
הענפים זזים.
האדמה נושמת מתחת לרגליים.
בעלי החיים מופיעים ונעלמים בלי להסביר את עצמם.
יש שם חיים שלמים שאינם דורשים ממני להציג את עצמי, להספיק, לענות, להרשים
או להיות גרסה מסוימת של מי שאני.
אני יכולה לקום בבוקר ביער, להדליק אש, לשתות קפה,
להקשיב לציפורים מתעוררות לפני שהעולם מתחיל לבקש ממני דברים.
אני יכולה ללכת יחפה על האדמה הרטובה, לבדוק מה השתנה במהלך הלילה,
לראות אם נפתח פרח חדש, אם חיה קטנה עברה ליד הבית, אם הרוח הפילה ענף או
אם הגשם מילא כלי שנשאר בחוץ.
אני יכולה להעביר ימים בלי לדבר עם אדם.

לכתוב.
לבהות.
לשבת ליד מים ולראות כיצד האור משתנה על פניהם.
לאכול משהו פשוט.
להירדם כשהחושך יורד, מפני שהגוף שמע את הלילה.
אני יכולה לדמיין חיים שבהם אין צורך להחליף בגדים כדי לעבור מתפקיד לתפקיד.
אין בגד לעבודה, בגד לפגישה, בגד שיגרום לי להיראות כאילו אני יודעת בדיוק מה
אני עושה.
רק גוף.
עור.
שיער שהרוח מסדרת בדרכה.
ידיים שיש עליהן אדמה.
בחיים כאלה איני צריכה להסביר לאיש מדוע אני שקטה.
איני צריכה להתנצל על כך שלא עניתי מיד.
איש אינו שואל אם אני כועסת רק מפני שאני מתבוננת רחוק ואינני מדברת.
היער אינו לוקח את השקט שלי באופן אישי.
הוא אינו ממחר למלא אותו.
הוא יודע ששקט הוא שפה.
אולי משום כך אני מרגישה בטבע מובנת יותר מאשר במקומות שבהם מדברים הרבה.
העצים אינם דורשים תשובה.
הם עומדים.
נוכחים.
מתכופפים כשיש רוח ושבים למקומם כשהיא עוברת.
הם אינם מחזיקים שיחה כדי להוכיח שהם קרובים. השורשים שלהם מדברים מתחת
לאדמה, במקום שאי אפשר לראות.
אולי זו הסיבה שהיער מושך אותי כל כך.
מאפשר לי ללכת עמוק ככל שאני רוצה, ובכל זאת משאיר שביל לחזרה.
לפעמים אני חושבת שאילו לא היו לי חיים שלמים בעולם הזה - עבודה, יצירה,
אנשים שאני אוהבת וילדים שזקוקים לי - הייתי יכולה פשוט ללכת.
לא בדרכה.
לא בכעס.
לקחת מעט דברים ולהיכנס פנימה.
לבנות בית קטן מעץ.

ללמוד להבחין בין הקולות של הציפורים.
לדעת לפי הריח מתי הגשם מתקרב.
לגלות אילו צמחים צומחים בכל עונה, באיזה מקום השמש מגיעה בבוקר ואיפה
האדמה נשארת קרירה גם בקיץ.
אני יכולה לדמיין את עצמי מכירה כל אבן בשביל.
מניחה לדברים המיותרים לנשור ממני, אחד אחרי השני.
הצורך להיות מעודכנת.
הצורך להוכיח.
הצורך לדעת מה כולם עושים.
הצורך שמישהו יראה אותי כדי שאדע שאני קיימת.
ביער אין מחיאות כפיים.
אין קהל.
אין מדד להצלחה.
אם כתבתי משפט טוב, העץ לא יאמר לי.
אם היה לי יום לא יעיל, האדמה לא תתאכזב.
אם שיניתי את דעתי, הנהר לא יזכיר לי מי הייתי אתמול.
הטבע אינו מוחא כפיים, אבל הוא גם אינו שופט.
הוא רק משקף.
אם אני חסרת מנוחה, אני שומעת את הרוח חזק יותר.
אם אני שקטה, אני מבחינה בדברים זעירים שלא ראיתי קודם.
אם אני עצובה, הגשם יורד איתי.
אם אני שמחה, השמש אינה דורשת ממני להסביר מדוע. היא פשוט מחממת את פניי
עם קרניה.
אולי זו הסיבה שאני יכולה לחיות שם בלי אף אחד.
כי מבחינתי, להיות בלי אנשים אינו בהכרח להיות לבד.
בדידות אמיתית לא תמיד נוצרת מהיעדר נוכחות. לפעמים היא מתרחשת דווקא
בחדר מלא, כשאיש אינו פוגש את מי שאנחנו באמת.
וביער אני נפגשת.
עם עצמי.
עם כל הדברים שאני משתיקה כשיש יותר מדי רעש.
עם הגעגועים שלי.
עם הרצונות שעדיין לא העזתי לומר בקול.
עם המקומות שבהם אני עייפה מלהיות חזקה.

ועם הכוחות ששכחתי שקיימים בי.
אין לי צורך לברוח מעצמי שם.
אין מסך לפתוח ברגע שעולה מחשבה לא נעימה.
אין משימה שתאפשר לי לדחות את הרגש.
יש אדמה.
יש נשימה.
יש זמן.
והזמן בטבע אינו דוחק בי להחליט מיד מי אני.
הוא מאפשר לי להשתנות לאט.
כמו עונה.
כמו עץ.
כמו אור שנע במשך היום על פני אותו מקום ומשנה אותו בלי להזיז ממנו דבר.

הפרא היה בי הרבה קודם.
עוד לפני שידעתי לקרוא לו בשם.
עוד לפני שהבנתי מדוע אני מרגישה אחרת מילדים אחרים, מדוע רעש מעייף אותי, מדוע אני זקוקה לעומק ולמשמעות, ומדוע איני מצליחה להשתתף במשחקים חברתיים כאשר משהו בהם מרגיש לי מזויף.
בכיתה ב', בזמן שהילדים בבית הספר היו יוצאים להפסקה, רצים בחצר, משחקים בכדור, מחליפים חטיפים ומחפשים זה את זה, אני הייתי לוקחת את הכריך שלי ויורדת אל היער השחור שהיה בפאתי בית ספר.
הייתי מתרחקת מן החצר, עוברת אל השביל ונכנסת בין העצים. ככל שהתרחקתי מקולות הילדים, משהו בתוכי היה נרגע. הרעש נעשה עמום יותר, האוויר השתנה, והאור נשבר דרך הענפים לחתיכות קטנות של שמש.
היה שם עץ שאהבתי להתכנס תחתיו.
הענפים שלו ירדו נמוך ויצרו סביבי מעין מחסה. הייתי מתיישבת תחתם, נשענת על הגזע ואוכלת את הכריך שלי לאט בתוך העולם הסודי שלי.
שם הרגשתי שמורה.
העלים לא שאלו למה אני לבד.
העץ לא נעלב מכך שאיני מדברת.
האדמה לא חשבה שאני מזורה.

הציפורים לא דרשו שאצטרף למשחק.
איש לא ביקש ממני לצחוק ברגע הנכון, לבחור צד, להשתלב או להסביר מדוע אני מעדיפה את השקט.
יכולתי פשוט להיות.
העצים היו החברים שלי.
הם עמדו שם.
יציבים.
שקטים.
נוכחים.
והייתי זקוקה לנוכחות הזאת.
כבר אז חיפשתי אמת.
לא ידעתי להסביר זאת במילים, אבל הרגשתי אותה בגוף. יכולתי להרגיש מתי אדם מדבר מתוך עצמו ומתי הוא משחק תפקיד. מתי חברות היא אמיתית ומתי היא מבוססת על פחד להישאר בחוץ. מתי מישוהו אומר דבר אחד ומרגיש דבר אחר.
לא הצלחתי להתעלם מן הפערים האלה.
אולי ילדים אחרים הצליחו להמשיך לשחק.
אני לא.
האמת הייתה עבורי צורך גופני כמעט.
כמו אוויר.

בכיתה ג' הסתובבתי עם הילדות המקובלות בכיתה, ליאור ודבורה, ועם קבוצה רחבה של בנים ובנות.
הייתי ילדה אמיצה.
אמרתי את מה שחשבתי. לא תמיד ידעתי לעדן, לא תמיד הבנתי את כללי המשחק החברתי, אבל לא פחדתי להביע את דעתי. דווקא האמת שלי נתנה לי ביטחון וגרמה לי לבלוט.
יום אחד ישבנו בבית של ליאור בחדרה ושיחקנו רופא ורופא ואחות.
אני זוכרת את החדר, את המשחק, את התחושה שאנחנו חברות. ואז, בלי הכנה, ליאור התחילה לדבר בצורה מעליבה על ילדה אחרת מן החבורה שלא הייתה שם.
אולי עבור מי שישב בחדר זו הייתה רק שיחה.
רכילות קטנה.
דרך לחזק קשר עם מי שנמצא באמצעות הקטנת מי שאינו נמצא.
אבל עבורי זה לא היה קטן.

זה כאב לי בגוף.

אני זוכרת את התחושה הזאת יותר משאני זוכרת את המילים המדויקות. משהו התכווץ בי. כאילו בתוך המשחק התגלה פתאום דבר אחר לגמרי. מסכה נפלה, ואני ראיתי שמתחת למה שנראה כמו חברות יש מערכת שלמה של פחד, מעמד והעמדת פנים.

הבנתי דבר פשוט:

אם היא מדברת כך על חברה שלנו כשהיא אינה כאן, היא בוודאי מדברת כך גם עליי כאשר אני איננה.

למחרת החלטתי שאיני רוצה עוד להיות חברה שלהן.

לא עשיתי מזה הצגה גדולה. לא כינסתי את החבורה ולא נשאתי נאום. פשוט ניגשתי והתיישבתי ליד קבוצת ילדים אחרת- ילדים שאולי נחשבו פחות מקובלים, אבל באותו רגע המקום לידם הרגיש לי נקי יותר.

אחת הילדות, עופרי, שאלה אותי:

"מה קרה שאת לא נמצאת עם ליאור ודבורה?"

עניתי לה בכנות ובתמימות:

"ליאור מדברת לא יפה על החברות שלה, ואני לא רוצה להיות חברה שלהן יותר."

לא הבנתי עדיין שכנות היא מטבע מסוכן בתוך מוסכמה חברתית.

לא ידעתי שעופרי, שכל כך רצתה לזכות באישור מן החבורה המקובלת, תרוץ מיד אל החצר ותספר להם מה אמרתי.

כעבור זמן קצר הם נכנסו אל הכיתה כמו עדר חיות סוערות.

קבוצה שלמה של ילדים, מלאה בכעס ובתחושת כוח, הקיפה אותי והתחילה להטיח בי מילים.

איך אני מעזה?

מי אני שאחליט שאיני רוצה להיות חברה שלהן?

מי אני שאומר דבר כזה?

לא הסתכלתי עליהם.

אני זוכרת את ההחלטה.

לא לתת להם את המבט שלי.

לא להסביר.

לא להצטדק.

לא להתנצל על דבר שידעתי בתוכי שהוא אמת.

שתקתי.

הם פירשו את השתיקה שלי כאדישות, אולי אפילו כהתנשאות. הכעס שלהם גדל.
כשהמילים לא הצליחו להזיז אותי, הם התחילו לבעוט ברגליים שלי.
שוב ושוב.
עד שהרגליים התמלאו סימנים כחולים.
אני לא הבטתי בהם.
לא מפני שלא כאב לי.
כאב לי.
לא מפני שלא פחדתי.
כנראה פחדתי מאוד.
אבל היה בתוכי משהו צלול יותר מן הפחד.
ידעתי שאם אביט בהם ואבקש שיפסיקו, ידעתי שאם אחזור בי, משהו בתוכי יישבר.
כבר כילדה הייתי מוכנה לשלם מחיר על האמת שלי.

כשחזרתי הביתה, אמא שלי ראתה את הסימנים הכחולים ונבהלה.
היא התקשרה מיד למורה.
למחרת המחנכת העמידה אותי על כיסא מול כל ילדי הכיתה וביקשה שאציג את
הרגליים שלי ואת מה שעשו לי.
זה היה מביש.
עמדתי מעל כולם, גלויה לעיניים שלהם, והרגשתי שהגוף שלי הפך להוכחה.
מצד אחד רציתי להיעלם.
מצד אחר, בתוך תוכי, שמחתי שהם רואים.
רציתי שיביטו בסימנים.
שיביטו שלמילים ולמעשים יש תוצאה.
שירגישו לרגע את המשקל של מה שעשו.
היה שקט בכיתה.
לא ידעתי אז להסביר את המורכבות הזאת: איך אפשר לרצות להסתתר ובו בזמן
לרצות שהאמת תהיה חשופה לעיני כולם.
אבל הדבר המשמעותי ביותר לא היה הכיסא.
גם לא הסימנים הכחולים.
מה שקרה בתוכי אחר כך היה עמוק יותר.
הבנתי משהו על העולם של בני האדם.
הבנתי שמסגרות כפי שהן בנויות יכולות לדרוש מאדם לשחק משחק שאינו מאמין בו.
להיות חברה של מי שאינו מרגיש בטוח לצידה.

לצחוק מבדיחה שאינה מצחיקה.
לשתוק כאשר אדם מדבר ברוע על אדם אחר.
להעמיד פנים שלא שמענו.
להסכים לשפה מסוימת כדי לא לאבד מקום בקבוצה.
הבנתי שאם המחיר של השתייכות הוא חוסר כנות, אני רוצה להשתייך.
אם כדי להישאר בחבורה עליי לזייף, להסתיר את מה שאני חושבת או להשתתף
בהקטנת אדם שאינו נמצא בחדר - מוטב לי להיות בחוץ.
הבנתי אז בגיל כה צעיר, אני זקוקה ליחסים שיש בהם אמת.
אז קיבלתי החלטה:
אם בעולם הזה למילים אין ערך, מוטב שאשתוק.

השנה שבה הפסקתי לדבר

וכך נכנסתי לתקופה ארוכה שבה החלטתי לא לדבר.
לא הכרזתי על כך בקול.
לא אמרתי למבוגרים שאני מתחילה שנת שתיקה.
פשוט משכתי את האנרגיה שלי מן העולם החיצוני אל העולם הפנימי.
אם פנו אליי, לעיתים לא ענית.
אם שאלו, שתקתי.
אם הילדים סביבי דיברו, התכנסתי עמוק יותר בתוכי.
השתיקה הפכה למקום שבו איש לא יכול היה לעוות את המילים שלי.
כל עוד לא דיברתי, לא היה אפשר לרוץ ולספר שאמרתי דבר אחר.
לא היה אפשר לדרוש ממני להשתתף במשחק שלא הבנתי את חוקיו.
לא היה אפשר לקחת את האמת שלי ולהפוך אותה לכלי נגדי.
השתיקה שמרה עליי.
אבל היא גם הרחיקה אותי.
בדיעבד אני מבינה שזו הייתה הדרך של ילדה להחזיר לעצמה שליטה בעולם שאכזב
אותה.
לא יכולתי לשלוט במה שאנשים יגידו עליי.
לא יכולתי לשלוט בקבוצה.

לא יכולתי למנוע מהם לפגוע בי.
אבל יכולתי להחליט למי אני נותנת גישה לקול שלי.
יכולתי לסגור את השער.
והשער נסגר.
מבחוץ אולי נראיתי מתבודדת, מוזה או מנותקת.
מבפנים היה לי עולם שלם.
מחשבות.
סיפורים.
חלומות.
שיחות שלא נאמרו בקול.
יכולתי לשבת לבדי במשך שעות מבלי להרגיש שאין לי דבר. להפך - העולם החיצוני היה לעיתים המקום הריק. בפנים היו צבעים, דמויות, שאלות, יערות ומקומות שאיש אחר לא ידע על קיומם.
משכתי את עצמי אל המקום היחיד שבו הרגשתי שאיש אינו יכול להכריח אותי לזייף.
אל העומק.
אל הדמיון.
אל הטבע.
אל השקט.
אל הפרא.

אני יכולה לחיות ביער

לכן, כאשר אני אומרת היום שאני יכולה לחיות ביער, איני מתכוונת רק לכך שאני אוהבת עצים.
זו אינה פנטזיה יפה על בקתה, קפה מול נוף וימים שקטים בלי הודעות בטלפון.
אני אומרת שאני מכירה את היער מבפנים.
הוא היה הבית שלי עוד לפני שהיה לי מושג מהו בית חיצוני.
כאשר העולם נעשה רועש מדי, לא אמיתי מדי או צפוף מדי, הלכתי אל העצים.
היום אני מבינה שהילדה ההיא לא ברחה מן החיים.
היא חיפשה חיים שלא ידרשו ממנה להתנתק מעצמה.
היא חיפשה מקום שבו האמת אינה עבירה חברתית.

מקום שבו שקט אינו נתפס כחוסר.

מקום שבו רגישות אינה חולשה.

היער היה המקום הזה.

אבל הילדים שלי הם אחרים.

אני יכולה לחיות ביער בלי איש.

אליענה חיפשה ילדים מן הרגע שידעה לקרוא להם.

בגיל שנה וחצי היא הייתה נעמדת במרפסת הבית וצועקת אל עבר החורשה:

"ילדים! ילדים! בואו לשחק!"

לא עניין אותה שהחורשה ריקה באותו רגע. היא קראה אל העולם ובטחה שמישהו

ישמע.

אני חלמתי שילדיי לא ילכו למסגרות. חשבתי שאגדל אותם בין ספרים, טבע, טיולים

ולמידה חופשית. אבל היא ביקשה גן.

היא ביקשה ילדים.

היא ביקשה קבוצה.

וזה היה החופש שלה.

כמו שאני לא רציתי ללכת לבית הספר כילדה, ואמא שלי נתנה לי את החופש הזה.

המשורר חליל ג'ובראן כתב

"ילדיכם אינם ילדיכם"

כי פרי געגועי החיים אל עצמם:

באים המה דרככם אך לא מכם,

חיים עמכם אך אינם שייכים לכם.

גופם ישכון בבתיכם, אך לא נשמתם

כי נשמתם מסתופפת בבית המחר"

הפרא הוא זיכרון פנימי.

זיכרון של מי שהיינו לפני שלמדנו למדוד את עצמנו דרך עיניים של אחרים.

לפני שהתחלנו להתבייש בגוף.

לפני שחשבנו שמשחק הוא בזבוז זמן.

לפני שהאמנו שאנחנו חייבים לדעת הכול, להספיק הכול ולהיראות כאילו הכול

בשליטה.

הוא נמצא בתוכנו גם כששכחנו אותו.

לפעמים די בריח של אדמה רטובה כדי להיזכר.

לפעמים בילד שקופץ לשלולית.
לפעמים בשיר.
לפעמים ברגע שבו אנחנו אומרות אמת אחרי שנים שבהן שתקנו.
הספר הזה אינו קריאה לברוח מן החיים.
הוא קריאה להיכנס אליהם עמוק יותר.
לא לעזוב את העולם, אלא לפגוש אותו בלי כל כך הרבה שכבות בינינו לבינו.
לגדל ילדים שיודעים להשתמש בטכנולוגיה, אבל גם יודעים לנוע עם הרוח.
שיכולים להיות בעיר, אבל אינם חושבים שבטון הוא האדמה.
שיודעים להשתלב במסגרת, אבל אינם מוסרים לה את המצפן הפנימי שלהם.
שיודעים להיות עם אנשים, אבל אינם מוכנים לבגוד בעצמם כדי להשתייך.
שיודעים להיות לבד, אבל אינם מפחדים לבקש אהבה.
הפרא אינו מבקש שנחזור אליו.
הוא מבקש שנפסיק לעזוב אותו.
שנישא איתנו את הריח, את העומק, את החופש ואת הידיעה שמתחת לכל הרעש
עדיין פועם משהו עתיק, חכם וחי.
אפשר לגור בעיר ולהיות פראיים.
אפשר להחזיק טלפון ביד ולזכור שיש לנו גוף.
אפשר לצפות בסרט ולדעת שיש שמיים בחוץ.
אפשר להיות בתוך העולם המודרני בלי לתת לו להחליט עבורנו מה חשוב, מה יפה,
מה נכון וכמה מהר עלינו לנוע.
היער שלי נמצא בתוכי.
אני לוקחת אותו איתי לכל מקום.
ועכשיו אני מלמדת את ילדי לא לחפש את הפרא רק בין עצים - אלא לזהות אותו
בתוך עצמם.

"העצים הם דתי. הם אינם מנסים לשכנע, רק להיות.
הם שותים את האור כמו צוף איטי, מושרשים בחשכה, מושיטים יד אל האין-סוף.
בנוכחותם, האהבה אינה מאבק,
אלא צמיחה שקטה אל השמש
אני יודעת איך ליפול אל תוך העשב,
איך להיות בטלנית ומבורכת,
איך לשוטט בשדות.
אני מרגישה כמו שמש קטנה וחמימה מאוד, והעולם סובב סביבי."

יש תחושה של קדושה בחיבור הזה. לא רק לאדם אחר, אלא לדופק של החיים עצמם.
כשאני בטבע, וכשאני מאוהבת, אני מבינה שנשמתי אינה דבר נפרד,
אלא חלק מהיקום העצום, הנושם.

אמור לי, מה בכוונתך לעשות עם חייך היחידים, הפרועים והיקרים?"

— סילביה פלאת

השדות גידלו אותי

הבית הפראי

התרנגול היה מעיר אותי הרבה לפני השמש.
בארבע בבוקר שהעולם עדיין ישן,
הייתי פוקחת עיניים ושומעת אותו עוד לפני שראיתי את האור מטפס על התריסים
החומים.
נשארתי לשכב במיטה וחולמת בהקיץ.
תמיד אהבתי את השעות השקטות שכולם עוד ישנים, את הזמן הדק הזה שבין הלילה
לבוקר, כשהבתים עוד חשוכים, הכבישים ריקים. בשעות האלה נדמה היה לי שאני
היחידה שעה.
גדלתי בבית מאוד מיוחד.
סבא שלי, שהיה במחנה עבודה במלחמת העולם השנייה ונותר על כיסא גלגלים, חלם
לנשום אוויר של ים ולגור במרחק הליכה ממנו.
הוא בנה בית בשטח של דונם וחצי.
בית שלא דמה לשום דבר אחר מסביב.
חצי ממנו מלבני, החצי השני עגול, עם תריסי עץ בצבע חום שנפתחים החוצה - כמו
בבית של מיץ פטל.
בעוד כל השכונה הייתה מלאה בבתים יפים שגרתיים, הבית שלנו עמד שם, אחר, לא
מתנצל.
אל הבית הובילו שתי דרכים: מהצד האחד שביל כורכר רחב, שבו המכוניות טיפסו
אל החניה. מן הצד האחר שביל צר, שהסרפדים השתלטו עליו לאט-לאט, עד שאיש
כבר לא ידע מתי בדיוק הפסיקה הדרך להיות שלנו והפכה לממלכה שלהם.

הם צמחו משני צדדיה, צפופים. בכל בוקר נדמה היה לי שהם התקרבו עוד מעט אל מרכז הדרך, כאילו במהלך הלילה מתחו את גבעוליהם כדי לבדוק אם הילדה היחפה עדיין תדע למצוא את דרכה ביניהם.

הייתי מתקדמת בתנועות שכבר נעשו טבע שני לגופי. מרימה את שולי המכנסיים, מכניסה את הבטן ועוברת ברווחים הצרים שהשאירו לי. לפעמים עלה היה נוגע בכף רגלי ולפעמים גבעול היה מתחכך בשוק, אבל מעולם לא מיהרתי לברוח. להפך. משהו בסרפדים משך אותי דווקא משום שכולם פחדו מהם. המבוגרים הזהירו אותי שלא לגעת.

הם אמרו שכל מי שיעז להתקרב יישאר עם עור בוער ועם סימנים אדומים. לא הבנתי כיצד דבר שנראה חי ושופע יכול להיות אכזרי כפי שתיארו אותו. לכן הייתי נעצרת באמצע השביל, כשהבית כבר נראה מעבר לעשב הגבוה, ומושיטה את ידי.

הייתי מקרבת את האצבעות לאט, נותנת לצמח זמן להרגיש אותי, ואז מעבירה את אצבעותיי על העלה ברכות שבה נוגעים בלחי של תינוק ישן. אחר כך הייתי מחכה. לצריבה. לחום שיתפשט בכף היד. אבל דבר לא קרה. הסרפד נשאר שקט תחת אצבעותיי, הרוח עברה בין העלים. במשך שנים האמנתי שהסרפדים לא צרכו אותי מפני שידעו מי אני. אולי הם זכרו את כפות רגליי בשביל. אולי הכירו את הריח שלי מן החצר. אולי הבינו שלא באתי לפגוע בהם, אלא רק לבדוק אם האמת שלהם דומה לאמת שסיפרו לי. וכך, עוד לפני שידעתי לתת לזה שם, למדתי שלא כל דבר פראי הוא מסוכן. יש דברים שפוגעים כשניגשים אליהם בכוח. יש דברים שצריך פשוט ללמוד כיצד לגעת בהם.

הזמנה לספר

אני רוצה לספר לאן הספר לוקח אותנו. זהו ספר שנע בין הסיפור האישי שלי לבין דרך חיים שלמה. אני כותבת בו על הילדות הפראית שלי ועל הבחירות שהפכו אותי לאמא שאני היום. על לידת בית ולידה

פראית, על הילדים שלי, אליענה וסאני, ועל כל מה שהם מלמדים אותי על חופש, עצמאות, רגש, אחריות ואינטואיציה.

ניכנס יחד אל ההורות הפראית כפי שאני מבינה אותה - הורות שמבקשת לשמור על האור של הילד בלי לביית אותו. נדבר על ערכים וגבולות, מאבקי כוח, מסכים, עצמאות, שחרור שליטה, למידה, משחק, חיבור לטבע, חיי שבט, זוגיות, גירושם ומשפחה. ננסה להבין איך לגדל ילדים בתוך העולם המודרני בלי לנתק אותם מהמצפן הפנימי שלהם.

מכיוון שיש לי טבע סקרן, נפגוש גם ילדים ומשפחות שחיים בדרכים שאינן שגרתיות: בקהילות, שבטים, קרוואנים, במסעות, בחיים מחוץ לרשת בסגנון OFF ROAD LIVING.

חיים שיכולים להעניק לילדים מפגש בלתי אמצעי עם עונות השנה, עם האדמה, עם בעלי חיים ועם מרחבים פתוחים. הם עשויים לגלות ששפע אינו חייב להגיע מחדר מלא בחפצים - ענף יכול להיות חרב, חכה או שרביט, אבן יכולה להיות אוצר, שמיכה יכולה להפוך לבית. הדמיון משלים את מה שאין ולעיתים יוצר הרבה יותר ממה שאפשר לקנות.

נכיר גם את המצפן השמימי - שיטת התבוננות דרך מפת הלידה האסטרונומית ודרך ארבעת יסודות הטבע: אש, אדמה, אוויר ומים. כדי להקשיב לילדנו בצורה מדויקת יותר.

יסוד האש יכול לעזור לנו לזהות את כוח החיים, האומץ, היוזמה והצורך בתנועה. האדמה מספרת לנו על הקצב, הגוף, היציבות והצורך בביטחון. האוויר קשור לסקרנות, למחשבה, למילים, לשאלות ולחיבור החברתי. המים פותחים בפנינו את עולם הרגש, הדמיון, הרגישות והאינטואיציה.

כל ילד נושא בתוכו שילוב אחר של היסודות. יש ילד שזקוק לתנועה כדי להרגיש חי, וילדה שזקוקה לזמן כדי להתרגל לשינוי. יש מי שמעבד את העולם דרך מילים ושאלות, ומי שקולט את האווירה עוד לפני שנאמר דבר.

המפה היא שפה של התבוננות - עוד דרך לשאול מה מזין את הילד הזה, מה מרגיע אותו, מה מצית אותו, מה מכביד עליו ואיזו סביבה תאפשר לטבע הייחודי שלו לשגשג.

בכל פרק יחכה לכם גם תרגיל כתיבה פראי - הזמנה לעצור לרגע, לצאת מן הראש ולפגוש את עצמכם דרך המחברת. לפעמים אשלח אתכם לכתוב מתחת לעץ, להקשיב לציפורים ולרוח, להיזכר בילד שהייתם או לשאול את עצמכם שאלה שאולי כבר שנים לא העזתם לשאול. התרגילים נועדו לפתוח דלת אל הקול הפנימי, אל הזיכרונות, אל הגוף ואל החלק החי והחופשי שמחכה שתתנו לו מקום.

לא צריך לדעת לכתוב. צריך רק מחברת, עט, וקצת אומץ לתת למה שחי בפנים לרוץ יחף על הדף.

המטרה שלי בספר הזה היא לעורר השראה.

לא לחנך אתכם.

לא להטיף.

לא לשפוט את הבחירות ההוריות שלכם.

"רק על עצמי ידעתי לספר" - על הילדות שלי, על האימהות שלי, על הדברים

שניסיתי, על הטעויות שעשיתי ועל מה שהחיים ממשיכים ללמד אותי.

אני מקבלת נקודות מבט אחרות ולומדת מהן. איני מבקשת שתסכימו איתי על הכול,

ואיני מציעה לאמץ כל בחירה שלי כאילו היא מתכון שמתאים לכל משפחה ולכל ילד.

אני מזמינה אתכם לקחת מן הספר את מה שפוגש את הלב ואת הנשמה שלכם.

לבדוק.

לשאול.

להתאים.

ולהניח בצד את מה שאינו נכון לכם.

הספר הזה אינו מבקש מכם להפוך להיות כמוני.

הוא מבקש לפתוח חלון ולתת לרוח לנשוב.

הוא גם אינו מבקש להפוך את הילדים שלכם לילדי פרא.

הם כבר כאלה.

ילדים נולדים פראיים.

הם מגיעים אל העולם מחוברים לגוף שלהם, לרעב ולעייפות, לסקרנות, לדמיון,

לתנועה, לרגש ולקול הפנימי שלהם. הם יודעים לבכות כשהם עצובים, לצעוק כשהם

כועסים, להתרחק כשמשוהו אינו מרגיש להם נכון ולהתמסר לחלוטין למה שמעורר

בהם פליאה.

הם אינם מתביישים עדיין בגופם.

אינם בודקים אם הם רוקדים יפה לפני שהם מתחילים לנוע.

אינם זקוקים לסיבה כדי לצחוק.

אינם חושבים שמשחק הוא בזבוז זמן.

הם לא ממהרים לשום מקום.

ואינם יודעים שעליהם להיות מישוהו אחר כדי להיות ראויים לאהבה.

אבל לאט-לאט מתחיל תהליך ההברות.

הוא מלמד אותם כיצד להיות עם אנשים אחרים, להתחשב, לחכות, להקשיב ולשאת

באחריות - וכל אלה חשובים. ילדים זקוקים לקהילה, לערכים ולהכוונה.

הבעיה מתחילה כאשר החברות הופך לביות.
כאשר אנחנו מלמדים אותם להיות בשקט במקום להקשיב למה שהגוף מבקש.
להיות נחמדים במקום להיות כנים.
לציית במקום לחשוב.
לוותר על חוסר הנוחות שלהם כדי לא להעליב.
להסתיר כעס, דמעות, רגישות ועוצמה כדי להיות קלים יותר לעיכול.
להחליף סקרנות בתשובה הנכונה, דמיון בהישגים ואינטואיציה באישור חיצוני.
כך, לעיתים מתוך הכוונות הטובות ביותר, אנחנו מלמדים ילדים להתרחק מעצמם.
הספר הזה אינו מציע לגדל ילדים שאינם יודעים להשתלב בעולם. הוא שואל כיצד אפשר ללמד אותם להיות בתוכו בלי לאבד את עצמם בדרך.
כיצד לעזור להם להתחשב באחרים בלי להפוך למרצים.
לקבל אחריות בלי לאבד חופש.
להקשיב למבוגר בלי למסור לו את המצפן הפנימי.
להשתייך לקבוצה בלי לבגוד באמת שלהם.
להתבגר בלי להתבייש בילד החי, הסקרן והפראי שבתוכם.
הילד הפראי אינו צריך שנעניק לו פראיות.
הוא צריך שלא נמהר לקחת אותה ממנו.
ואולי גם אנחנו, המבוגרים, איננו צריכים להפוך למישהו חדש. אולי אנחנו צריכים להיזכר במי שהיינו לפני שלמדנו להצטמצם, להתנצל ולהשתיק את מה שחי בתוכנו.
הספר הזה נכתב גם בשביל הילד הפראי שבתוכנו - זה שחולם לרוץ יחף, לצחוק מהבטן, להרים את הפנים אל הרוח וליילל אל הירח.
אולי הגיע הזמן לקרוא לו לשוב, לתת לו יד ולצאת איתו מחדש אל העולם - סקרנים, אמיצים וחופשיים.

כי אי אפשר לגדל ילד חופשי כשאנחנו עדיין חיים לפי הפחדים של עצמנו.
אי אפשר להגיד לילד "לך אחרי מה שאתה אוהב", כשאנחנו עצמנו בחרנו כל החיים לפי מה ש"צריך".
אי אפשר לבקש מילד לסמוך על עצמו אם הוא רואה אותנו מבקשים כל הזמן אישור מהעולם.

כדי לגדל ילדים חופשיים, אנחנו נדרשים לפגוש מחדש את החלק הפראי שאיבדנו בעצמנו.

אולי יותר מהכול, אני רוצה שהקורא יפתח את הספר עם השאלה:

"איך לגדל את הילד שלי?"

ויסגור אותו עם שאלה אחרת:

"איך אני רוצה להיות?"

זה הלב של ילדי הפרא.

צריך להשאיר מקום לפרא
מחוץ לעולם המבוית.

